

en større Udvikling. Det gjælder ligeledes i Sygdomstilfælde, i hvilke man ikke trøster sig til bestemt at afgjøre, om Sygdommen er forbigaaende, eller om den medfører en Mangel, der hefter ved Vedkommendes Legeme. De U tjenestedygtige kunne altsaa deles i to Classer: De, der ubetinget maae erklæres for utjenestedygtige, og de, der „ansees“, men der er Intet i Værnepligtslovgivningen, der berettiger til at skjelne mellem fuldkomment og ikke fuldkomment tjenestedygtige.

Justitsministeren: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Ytring skal jeg indrømme, at der rigtignok kun kan være Tale om eet Slags Tjenestedygtige, idet jeg ikke troer, at den Værnepligtige, som har faaet Bedtegningen „ansees“ paa en Session, kan betragtes som tjenestedygtig. Jeg skal altsaa indrømme det ærede Medlem, at Ordet „fuldkomment“ i mit Vædringsforslag til § 38 er overflødig, og jeg skal see ved Lovforslagets 3die Behandling at faae det ud; det er kun indsat for stærkere at pointere den Tanke, som Vædringsforslaget skal udtrykke. — Forsaavidt det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) gjorde opmærksom paa Affattelsen af § 45, skal jeg fremhæve, hvad det ærede Medlem jo selv ikke havde været uopmærksom paa, at den af ham paaanførte Utydelighed i Bestemmelsen kun gaaer igjen, idet den allerede findes i Værnepligtsloven af 1861 § 38. Jeg troer imidlertid ikke, at der kan være nogen Tvivl om, hvem der vil komme til at afgjøre, om Oversførelsen eller Udslettelsen skal stee, thi det vil være Udskrivningsschefen eller Sessionen. Men Sessionen vil selvfølgelig ikke afgjøre Noget med Hensyn til, om dette paa Grund af overordentlige Tilfælde kan stee, uden derom at have faaet Instrux fra Ministeriet eller fra hele Regjeringen, som maa sige, naar et overordentligt Tilfælde er tilstede. Naar man optager de samme Ord, som staae i en ældre Lov, pleier man jo ikke at gaae saa nøie ind paa, hvad der har motiveret den ældre Bestemmelses Affattelse paa den Maade, som steeet er, men jeg troer, som sagt, heller ikke, at den her omhandlede Bestemmelse vil kunne misforstaaes. Overordent-

lige Tilfælde kunne jo kun være saadanne Tilfælde, hvor man rustet sig med nær Udsigt til Krig. Jeg troer, at Bestemmelsen er hensigtsmæssig, og jeg troer ikke, at det vil være forbundet med Vanstellighed at forstaae den og at paasee, at den kun bringes i Anvendelse af rette Paagjældende. — Forsaavidt det samme ærede Medlem (Krieger) gjorde en Bemærkning med Hensyn til Redactionen af § 33, skal jeg være opmærksom derpaa til 3die Behandling.

Krieger: Ja, jeg nævnte kun det omtalte Punkt, „de overordentlige Tilfælde“, fordi det, hvad den ærede Minister vil give mig Ret i, ikke blot er en vigtig Sag for den enkelte Mand, men tillige har en meget alvorlig offentlig Side, naar man saaledes nægter en Enkelt, hvad han hidtil har havt Ret til. Der konstateres derved en politisk Situation af en meget stor Betydning. Det er derfor, jeg fremhævede det. Meningen er jo ikke, at der kan være Tale om overordentlige Tilfælde ligeoverfor den Enkelte, men man vil jo give en almindelig Regel. Det er saaledes i Grunden en meget alvorlig Regjeringsbeslutning, der ligger i en saadan Nægtelse.

Justitsministeren: Men der er ingen som helst Fare for, at nogen enkelt Minister, og endnu mindre da, at hans Underordnede skalde kunne falde paa at anvende denne Bestemmelse paa egen Haand; det vil kun stee ifølge en af den samlede Regjering tagen Beslutning.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, efterat Formanden havde bemærket, at der kun vilde blive stemt over de Paragrapher, hvortil der var stillet Vædringsforslag, eller over hvilke særlig Afstemning forlangtes.

1) Forslag af Justitsministeren under Nr. 6 til § 38:

§ 2det Stykke, sidste Linie, foran „ere“ indskydes: „og som fuldkommen tjenestedygtige“. Vedtoges eenstemmig med 39 Stemmer.